

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna pet-črtna: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/26. uri popoldne.

Štev. 21.

Ljubljani, v torek 27. januarja 1891.

Letnik XIX.

Odgovor člankarju „Sl. Naroda.“

Sredi tega meseca prišel je v Maribor prelat Alojzij Karlon kot odposlanec odbora, ki se je v Gradcu osnoval iz tega namena, naj bi štirski Slovenci in Nemei skušali narodno spravo doseči na podlagi krščanskih načel, ker se sprave na podlagi liberalnih fraz, lažnjivih razgovorov in suhih paragrafov nikjer ne posrečijo. V Mariboru smo lahko sprevideli, da je to, če ravno že ne nova, a vendar zdrava misel, in poprijeli smo se je ter osnovali začasni odbor, da podpiramo graški odbor, oziroma, da vabimo po okrožnici na razgovor slovenske, katoliške veljavne može k slučajnemu shodu v Gradcu. Omenjena naša okrožnica, ki bi pa morala začasno tajna ostati, dočim namreč graški in mariborski odbor ne poizvesta mnenja veljavnih katoliških mož, je vsipala živega oglja med „Narodovec“, ki so po znanem svojem dopisniku zvedeli za njo. Precej v št. 18 jej je „Slov. Nar.“ pokazal zobé. — Kar člankar očita nam odbornikom, da smo ménili „pod klobukom“ igrati, ker imamo slabo vest, to je gola domišljija, ker vsak pameten človek vé, da je začasni odbor general brez vojakov, ki si mora prej nabrati vojake, predno more na vojsko misliti. Zato si je iskal tudi naš odbor prej zaslonbe, predno stopi očitno v svet; možno bi namreč bilo, da odbor ne dobi potrebne podpore, potem mu ni treba retirirati. Tako postopanje je tedaj modro in zlobnost ostane pod klobukom člankarja. Res je, da se poštena stvar ne boji javnosti, zato smo jo pa tudi mi o svojem času za javnost odločili. Bolj resnično pa še menda bo, da pošten človek reči, katera se mu zaupno poroča, ne obeša pred časom na veliki zvon. — Kaj pa smo se odborniki pregrešili, da nam „Sl. Narod“ vse mogoče zlobnosti spodtika — do izdaje? So-li naša imena

na tako slabem slovesu med Slovenci? Ali naj bi pred poprašali v Ljubljani v Gospodskih ulicah št. 12 nepokvarjene Slovence,*) smemo-li imeti svoje nazore in ali smemo po svojem katoliškem prepričanju ravnati? Da bi vendar liberalci — tudi slovenski — hoteli spoznati, da to nikakor ni liberalno, drugim svoje nazore vsiljevati in jih napadati zaradi njih mišljenja! To bi naj bila naloga in opravek „Slov. Nar.“, da nas prepriča, če nismo na pravem potu, in krenili bomo na drugo stran; to pa možakov nikdar ne obrne na njih potovanji, če kak razposajen deček na cesti blato za njimi meče. Odborniki smo prepričani, da je prepir med narodi spaček liberalizma, in ker je nas volja, spačka pred prag posaditi, zato se njegovi očetje hudujejo. — Pravična sprava narodov je edino možna na podlagi krščanskega načela: „Vse, karkoli hočete, da vam ljudje storijo, to tudi vi njim storite.“ Slavni učenjak Hettinger nekje piše o Avstriji: „Stara, katoliška vera je najmočnejša in menda edina vez, ki tako razna ljudstva velike monarhije veže“ in mi pristavimo: Na podlagi krščanske vere se bodo razburjeni narodi zopet pomirili. Odločno pa oporekamo, kakor bi se „zvito“ posluževali katolicizma, da Slovence „upognemo“ za svoje „sumnjive“ namene. Nam je vera pač bolj sveta, kakor člankarju „Narodovemu“, ki trži s „pobožnim salom“. — Če „Narodov“ dopisnik pravi, da „ne vé, ali bi se jezil ali smejal nad našim vabilom“, rečemo: da v istem položaju smo skoraj tudi mi. Tudi mi ne vemo, ali bi se jezili, da nismo že zdavna mislili na spravo na verski podlagi, in ne vemo, ali bi se smejali, da drugi še zdaj, ko je nas že srečala dobra misel, tega še ne morejo razumeti. Naj samo bere sotrudnik „Sl. Naroda“ št. 17 „Slovenca“, kako je poljski „Kur. Pozn.“ izšel v praznični obleki povod-

*) A to ravno zahtevajo naši ljudski tribuni. Op. vred.

dom osemdesetega rojstvenega dneva Windthorsta, slavnega vodje nemških katolikov ter se mu iskreno zahvalil za pomoč, katere Poljakom ni nikdar odrekal ter se vedno potezal za njih blagor v deželnem in državnem zboru. Bog vé, morebiti še bomo tudi mi verni Slovenci kedaj hvaležni štirskim nemškim katolikom za njih podporo; od liberalcev pa, bodisi slovenskih bodisi nemških, ničesar ne pričakujemo, so že davno vse naše zaupanje zaigrali. — Nadalje, odkod vé člankar „Narodov“, ki sicer stoji „na vrhuncu (?) današnjega položaja“, da se je „le bolj srednji in nižji klerus“ lotil tega vprašanja? Ali se pravi duhovnik sploh loti važnejšega dela, če ga ni škof njegov odobril? Vojskovodja do skrajne sile ne stopi na torišče, on samo daje povelja; nižji načelniki vodijo čete proti sovražniku. To je pač naravno; nenaravno pa je, če kak vojaček zunaj bojne vrste na svojo roko strelja in — „pufka“. — Člankar „Narodov“ tirja pravice za Slovence na podlagi zakonov. No! saj imamo že dvajset let „famosni“ § 19., ali koliko nam je do zdaj koristil? Ménimo, da se tam tudi paragrafi majajo, kjer se ljudje Boga ne bojijo, zato mi iščemo za spravo trdnih tal — „skalo“. — Mi pa na shodu v Gradcu ne bomo „beračili za svoje pravice“, ampak lepo se bomo dogovarjali s poštenimi nemškimi katoliki ter dobro poudarjali svoje stališče. Ako se pogodimo, dobro! vsaj menda nič ne stoji za to, da bi se dva soseda morala na večno grizti; ako ne, potem pa pretrgamo dogovore in tedaj smo zopet tam, kakor zdaj. — Člankar „Narodov“ naposled še sam sebi napiše spričevalo, seveda same — „sehr gute“. Mi smo pač mi! vsi oni pa — smeti in — „sancta simplicitas“. — In ko se je dopisnik še ob Mahniča počohal, je do dobrega oledel svoje liberalno srce ter se prav čistega otroka „Narodovega“ označil. — Le vojskujmo se odprtim vizirjem:

Dr. Ivan Križanič.

LISTEK.

Kavkaški ujetnik.

Pripoved, spisal L. N. Tolstoj. Poslovenil J. Steklasa.

IV.

Tako je preživel Žilin zopet mesec dni. Po dnevu je hodil po vasi ukvarjaje se z raznim poslom, a ko se je naredila noč in vas zadremala, je on v staji — kopal. Težko mu je bilo kopati radi kamenja, zato ga je lomil s pilo. In tako je prekopal pod steno luknjo, da v ugodnem času izleze iz staje.

„Samo znati bi moral“, pomisli Žilin, „za stalno, na katero stran bi moral iti. Tatari mi seveda ne bodo povedali“. Žilin dobi ugoden čas, ravno ko se je Abdul odpeljal, ter gre po obedu iz vasi na goro, da vidi, katerim potem bi moral vdariti. Ko je gospodar odhajal, rekel je svojemu malemu, naj gre za Žilinom in naj ga ne pusti iz vida.

Bežal je mali za Žilinom ter upil:

„Ne hodi! . . . Oče ti ni dovolil. Precej bom ljudi poklical!“

Miril ga je Žilin, rekoč:

„Saj ne grem daleč, samo na to goro sem se odpotil. Pojdi z menoj. Ne morem ti s klado pobegniti. Pojdi, pa ti bom jutri naredil lôk in pšice.“

Pregovoril je malega ter sta šla dalje. Razgledal je breg; ni daleč šel, pa mu je bilo že težko s klado, ali on je vendar šel ter se s silo napenjal.

Žilin se je usel in razgledoval. Na jugu za stajo dolina, krdelo konj in druga vas se je v dolini razširila. Za vasjo drugi breg — bil je strm, a za tem še jeden. Izmed teh bregov se je motrila šuma, a tamkej — vzdigovale so se zopet gore pod oblake. Iznad vseh se belijo gore kakor sladur, pokrite s snegom. A jedna snežnih gorâ je stala najvišje kot glavica. Na iztoku in zapadu vse samo take gore; a samo tu pa tam vzdigal se je dim iz kakšne vasice po dolinah.

„To je vse njihovo“, — pomisli in pogleda na rusko stran, — „in tamkej: — ravno v podnožju mu je odtekala reka, razširila se vasica in okoli nje vrtovi. Ob rečici so posedale žene kakor male čee, pa izpirale perilo. Za vasico malo nižje stoji brdo, za njim še dve, potem pa šuma; izmed obeh dveh bregov se je modrila ravna dolina, a na njej, tamkej daleč, daleč se je valil dim. Zdaj se je Žilin domišljeval še od onega časa, ko je bil pri svojih v trdnjavi, kje je solnce izhajalo in kam je zopet zahajalo. In glej, — kakor da mora biti za stalno v tej dolini naša trdnjava. Tukaj-le — med tema-le bregoma bo treba bežati.“

Začelo je solnce zahajati. Snežni bregovi so postali rudeči; črna brda so potemnila; iz doline se je vzdignila megla, in vsa ona dolina, kjer mora

biti naša trdnjava, žarila se je kakor v ognju od solnčnega zahoda. Žilin je zrl v dolino ter si ono nekaj v dolini raztolmačil, da je dim iz dimnikov. In tako se mu je zdelo, da je ravno to ruska trdnjava.

Bilo je že kasno. Tudi mulo (duhovnik tatarski) si slišal moliti. Ljudje so gonili črede, krave so mukale. Mali reče: „pojdiva“, ali Žilin še ni rad šel.

Kmalu se odpotita domov.

„Tedaj zdaj poznam okolico“, — pomisli Žilin, — „treba bo pobegniti.“ Že to noč je hotel pobegniti. Noči so bile temne in luna je pojemala. Na nesrečo so se vrnili Tatari zvečer domov. Večkrat se je dogodilo, ko so prišli, da so prignali seboj govedo in bili malo ponapiti. To pot pa niso prignali ničesar, nego so prinesli na sedlu ubitega svojega Tatarina, brata rudečebredatega. Prijahali so vsi razsrjeni, ter se zbrali, da ga pokopljejo. Tudi Žilin je šel gledat.

Mrtveca so zavili v platno, brez rakve ga odnesli pod platano za vasjo ter ga položili na travo. Na to je prišel mula, zbrali se tudi starčki, povezali kape s platnom, sezuli se ter posedali po redu na pête pred mrtvecem.

Spredaj je stal mula, odzadej v redu trije starčki v turbanih, a za njimi zopet Tatari. Poseдали, pobesili glave in molčali. Dolgo so molčali. Mula vzdigne prvi glas ter zavpije:

Letošnje volitve v državni zbor.

V kratkem se bodo vršile po vseh v državnem zboru zastopanih deželah, torej tudi na Kranjskem, splošne volitve poslancev v državni zbor. Po šestih letih torej imeli bodo zopet volilci naši oblast v rokah, da izrazijo v volitvi svojih zaupnikov za poslance prepričanje svoje in nazore o sedanjih državni politiki. Pravo naših volilcev, zlasti na slovenskem Štajarskem in Koroškem, ni tako urejeno, kakor bi moralo biti, kajti vsakih šest let, ako so politični notranji odnosi normalni, pride vrsta jedenkrat nanje, da tudi oni po volitvi zaupnikov svojih izrazijo, kako mislijo o sedanjem vladajočem sistemu, o smeri ministerstva in o razmerah poslancev naših nasproti slednjemu. Zaradi tega mora se to pravo izvrševati vestno in preudarjeno, da more vplivati na razvoj političnih odnosov.

Pri bodočih državnoborskih volitvah šlo bo osebito za to, da volilci Kranjske z volitvijo državnih poslancev v državni zbor osvedočijo politično zrelost svojo, da namreč povsem pojmi položaj, v kojem se nahaja narod naš, in da se bodo po tem tudi ravnali. Dvanajst let poslanci naši iz vse Slovenije spadajo v državnem zboru k desnici ali levi, podpirajoč čisto i z sebezatajevanjem marsikako vladno zahtevo, in da bi slednja terjala še takih težkih žrtv od prebivalstva. Ne očitamo teh razmer poslancev z desnice do vlade slovenskim poslancem v državnem zboru, kajti kakor stojé stvari, niso mogli poslanci drugače postopati; odnosi so včasih močnejši nego ljudje, in da bi slednji imeli še tako jekleno voljo in značaj. Da bi bili poslanci naši hoteli zapustiti večino v državnem zboru, zavisno od vlade, lahko bi bili to storili; toda kake koristi bi bil imel narod naš od take opozicije ali pa od nameravanega „jugoslovanskega kluba“?

Toda danes o tem razpravljati, kako je bilo postopati poslancem našim v državnem zboru tekom poslednjih let, nima že v tem trenutku vrednosti, ker vsi vidni pojavi v politiki kažejo, da se vsled višje volje in samo po sebi pripravlja odločilni obrat v notranji politiki naši, in da se bodo letošnje državnoborske volitve vršile pod vsemi drugimi pogoji in razmerami, nego je bilo leta 1879 in 1885. Na vse to mora biti pripravljen ves naš narod, osebito pa volilci, da se volitve izvrše srečno in da ne zamudimo nijednega važnega in odločilnega trenutka.

Katere može bomo letos volili za poslance v državni zbor dunajski? To vprašanje je gotovo občno in vsestransko. Toliko je pač gotovo že danes, da vsi dosedanjí slovenski zastopniki kot poslanci več ne bodo prestopili praga državne zbornice.

Toda že danes poudarjamo, da moramo pripravljati biti še na vsa druga presenečenja gledé na državnoborske volitve, in to so kandidatje ali može, ki se bodo ponujali ali vrivali našemu ljudstvu. In tu nastaja volilec dolžnost, da se že zdaj pripravljajo na vestno izvrševanje volitev in da se posvetujejo o pripravnih in sposobnih kandidatih za

poslance v državni zbor. Seveda ne more biti vsakdo, kdor bi hotel, in vsak, kogar bi hotela ta ali ona tolpa volilcev, biti poslanec, zlasti pa ne za državni zbor, kjer se med 353 poslanci vseh avstrijskih narodov čisto popolnem zgubi, dasi je bil domá nekak prorok v politiki, in čisto ne prija za izvrševanje tako važnega in častnega posla oni mož, o katerem je v omejenih občinskih razmerah i delokrožji marsikdo domneval, da bo v državnem zboru klestil pot novim odrešilnim idejam.

V državni zbor poslati morajo volilci, popustivši vse osobne mržnje in neumestne predsodke, hočejo li koristiti domovini, narodu in svojemu prospehu, — najsposobnejše in najodličnejše može, — može bistrega in treznega uma in iskrenega srca, vsestransko skušene može, spretné govornike; ne v temi tavajočih mož, kedar se gré za postave ali to in ono stroko državne uprave, ali ko se gré za razmotrivanje političnega položaja in hitro odločbo, kako naj se postavi poslanec nasproti ministerstvu in protivniku, da brani prospeh naroda svojega. In ko bi drugi avstrijski narodi pošiljali v državni zbor može samo srednje veljave in vrednosti, tudi tedaj bi morali priporočati volilec našim, da si izberó najmožnejše može za svoje državnoborske poslance, kajti to zahtevajo ponos, čut in korist vse slovenske domovine.

Osebito pri nas na Kranjskem biti mora nam prva skrb, da bodo poslanci za državni zbor povsem cvét naroda slovenskega. Državnoborski kandidat pa mora biti s svojim postopanjem, delovanjem in mišljenjem pórok, da je dober, odkritosrčen in odločen katolik, kateri kot poslanec, kedar se obravnavajo verske in šolske zadeve, niti trenotek ne bode pomišljal, kakó mu je glasovati in postopati.

Toplo pa že zdaj polagamo rodoljubnim in katoliškim volilec našim po Slovenskem na srce, naj o pravem času uvažujejo, kóga si bodo izbrali poslancem na Dunaj, da se pravodóžno zedinijo, pripravijo ter končno složno volijo tudi pravega moža!

Politični pregled.

V Ljubljani, 27. januarja.

Notranje dežele.

Državni zbor nenadoma — razpuščen, to je najnovejša in najvažnejša novica v notranji politiki. Temu nenadnemu poročilu dodaje dunajski uradni list vzroke, zaradi katerih je vlada razpustila državni zbor in pojasnjuje tudi vladni volilni program. — Poglavitni vzrok je vršéca se prememba med posameznimi strankami in vsled tega vedno večje težave v državnem zboru imeti zanesljivo večino. To je umeti vzlasti z ozirom na bistvene premembe med Čehi; vladi prijazna staročeska stranka se vedno bolj kruši in vladi nasprotna stranka Mladočehov vedno številneje stopa v postavodajalne zборе in zato več ni za vse slučaje zagotovljena večina sedanjí vladi v državnem zboru. Dalje treba

potegne po brusu. Tataři so potegnili kobili glavo nazaj, a rudečebradati pristopi, prereže jej vrat, podere jo ter jo začne dreti — — s pestjo kožo dvigaje. Prišle so žene in deklice ter prale čreva in drob. Potem so kobilo razparali ter jo odveкли v sobo. In cela vás se je zbrala pri rudečebradatem na sedmino v slavo pokojnika.

Tri dni so jedli kobilo, pili brezovico in slavili pokojnika.

Tataři so bili vsi doma. Četrty dan okolu poldne opazi Žilin, da se nekam spravljajo. Izpeljajo konje, osedlajo jih ter odide njih deset in rudečebradati, samo Abdul je ostal doma. Mesec se je še-le pomladil, a noči so bile še temne.

„Zdaj je pa treba pobegniti“, pomisli Žilin in pové to Kostilinu.

Kostilin se je bal.

„Kako bi pobegnili? — — Mi dva ne pozna pota.“

„Jaz ga poznam.“

„Pa ne moreva niti prispeti k našim v ene noči.“

„Ako ne prispeva — — — prenočila bova v šumi. Glej, tudi kolačev sem pripravil. Pa da tukaj sediš? Bilo bi dobro, da nam pošljejo denar, ali tega ne bodo zmogli, pa kaj potem? — — — A Tataři so ravno zdaj srditi, ker so jim Rusi enega njihovih ubili. Govoré, da bodo tudi nas.“

Kostilin je premišljal.

„Pa pojdiva.“

(Dalje sledi.)

tudi, da se z volitvami pojasni politično naše obzorje, da vlada vé, pri čem da je. — Vladi je veliko na tem, da dobí avstrijska državna zbornica može, katerim bode v prvi vrsti sveta zastava avstrijska, ki naj se v bran postavi vsem nepatrijotičnim in skrajno-strankarskim zahtevam, varuje naj ta večina ustavo države, kakor tudi pravice zagotovljene posameznim kraljestvom in deželam, spoštuje in brani naj najvažnejšo podlago človeške omike, versko prepričanje, kaže naj tudi razum za važna sedanja vprašanja, vzlasti naj se ozira na socijalno vprašanje. — K sklepu izraža vlada nádejo, da se bo našla večina, obstoječa iz politikov raznih strank (1), ki bo zadostovala svoji nalogi in ki bo dobro došla vsem zmernim avstrijskim domoljubom. — Ta izjava vladna je pravi izraz vlade Taaffejeve; ustregla in ugajala bi rada na vse strani; vsaki stranki vrže kos naklonjenosti. Mogoče je, da se ji posreči volitve dognati po svoji volji, vzlasti ker jih je razpisala tako napričakovano, a gotovo ni, zakaj nasprotja so tako velika, da jih niti kameleon s svojimi menjajočimi barvami ne bi mogel stalno poravnati.

Dolenje-avstrijski katoliški shod. Kakor smo véeraj na tem mestu poročali o nameravanem katoliškem shodu v Gracu, tako danes listi poročajo, da se delajo priprave za katoliški shod na Dolenje-Avstrijskem. Načelnik katoliškega političnega društva baron Vttinghoff-Schek v tem oziru razpošilja vabila po deželi v imenu društva. Tudi je to društvo že sprejelo in prevzelo agitacijo za državno-zborske volitve. To je pač v sedanjem trenutku najvažnejša naloga vsem političnim društvom. Želeti je torej, da tudi ljubljansko politično društvo nemudoma stori vse, kar treba za pripravo državnoborskih volitev.

Knezo-nadškof dr. Gruša dobil je kot odlikovanje od cesarja veliki križ Leopoldovega reda ter je imenovan tudi prelat tega reda. Isto odlikovanje nosil je tudi pokojni knezo-nadškof Ganglbauer.

Minister Gautsch in berilo za katoliške ljudske šole. „Brixner Chronik“ piše: „Katoliško šolsko društvo je izdalo za ljudske šole prvi del berila ter je po stari navadi prosilo in dobilo potrdilo od dunajskega knezo-nadškofa. Visoko naučno ministerstvo, kateremu se je potem berilo izročilo v potrditev, je sicer ugodilo tej želji, toda s tem pogojem, da se odstrani iz naslovnega lista aprobacija nadškofova. Tko so se morali vsi naslovni listi sevéda vnovič natisniti. Ali se morejo nazori naučnega ministerstva o šoli še jasneje pokazati?“

Vnanje države.

Rusija. „Nord“, glasilo ruske vlade, piše: Meseca februarja na peterburškem dvoru pričakovani obisk nadvojvode France Ferdinanda je dogodek, ki se mora sam na sebi srečen imenovati in kaže povoljni položaj mejnarodnih razmer. Kar se tiče mnenja nekaterih krogov, da namerava nadvojvoda Franc Ferdinand s svojim potovanjem na Rusko le povrnuti obisk carjeviča na Dunaji, — pravi „Nord“, — da je potem to potovanje še pomembnejši in večje važnosti. — Kakor poroča „Nov. Vremja“, vprašal je senat, ali si smejo židovi povsod v daljavi pet vrst od zahodne deželne meje nakupovati nepremično premoženje, ali le v obmestji onih mest in trgov, kjer so bili zapisani pred 27. avgustom 1858. leta. Vlada je odločila zadnje, da si smejo torej nakupovati židovi zemljišča le v obmestji onih mest, kjer so bili zapisani pred 27. avgustom zgoraj imenovanega leta.

Italija. Italijanski zbornici je predložen načrt za preosnovo uprave. Vsled tega načrta bi se morala italijanska dežela razdeliti v nova okrožja, provincije in okraje ter zmanjšati število državnih uradnikov. Toda, kakor se poroča, je malo upanja na to preosnovo italijanske uprave, zakaj zadela bi ob mnogo oviro. Italijanska vlada skuša že na vse načine, kako bi si pomagala iz tesnega finančnega položaja, toda izpodleti ji skoro vsak poskus in to ravno zato, ker se ne poprime dela na pravem koncu. Dokler bo vladal v italijanski upravi liberalni zistem, nikakor ni upati na izboljšanje italijanskih financ. Dokler bo vodil usodo italijanskega ljudstva mož a la Crispi, zdihoval bo italijanski narod in trpel državne finance.

Rumunsko. Jonescu zavrača v „Romanulu“ ono rumunsko politiko, ki priporoča rumunski vladi neutralnost v slučaji vojne. Taka neutralna politika bi bila po njegovem mnenju največja nesreča za Rumunsko. Zato pa se mora — pravi Jonescu — ta državica prej ko mogoče pridružiti trodržavni zvezi.

Anglija. Te dni je pričela angleška spodnja zbornica svoje zborovanje. Parnell, dosedanjí vodja irske stranke, je takoj predlagal, naj se pograja vlada zaradi pritožeb irskega prebivalstva. Pretekli teden je Parnell v Athlenu obilo zbrani množici govoril in jo tolažil, da bo Irska dobila kmalu po svojem lastnem prizadevanji postavodajno neodvisnost in sicer v veliko večji meri, kakor bi se bila dobila po Gladstonovem načrtu. Kakor je videti, začel je Parnell zopet begati Irce z ničnimi obljubami. Vedno še menda méni, da je on mož, ki bo pridobil irskemu narodu že toliko časa zahtevane pravice. Pač ima Parnell v tem oziru preveliko zaupanje v

„Alah!“ Samo to edino besedo je izustil in zopet so se pripognili in dolgo molčali. Niso se gibali, mirno so sedeli.

Mula povzdigne zopet glavo izgovorivši:

„Alah!“ in vsi so zavpili za njim „Alah! Alah!“ in zopet so molčali.

Mrtvec je ležal mirno na travi, pa tudi oni so sedeli kakor mrtvi. Nobeden se ni niti maknil. Slišalo se je šumenje listja na platanah od tihega vetriča.

Potem zmoli mula molitev, vsi se vzdignejo, primejo mrtveca z rokami ter ga odnesejo. Prinesli so ga k raki. Raka je bila dosti lepa, izkopana pod zemljo kakor kakšna klet. Prijeli so mrtveca pod roke in za noge, vzdignili ga, počasi spustili, položili ga na zemljo in zravnali mu roke spredaj po životu.

Nogajec je prinesel zelen kol, ž njim so nasuli rako, živo so jo zasuli z zemljo, poravnali jo, a pri glavi mrtveca zabili kamen. Pogazili so zemljo, pa se zopet redom vsedli pred gomilo. Dolgo so molčali — —

„Alah! Alah!“ vzdihnili so in vstali.

Rujavogradati porazdeli nekaj denarja med starce, potem se vzdigne, vzame bič, udari se trikrat po čelu in gré domov.

Zjutraj opazi Žilin, kako rudečebradati vodi kobilo iz vasi, a za njim gredó trije Tatařini. Ko pridejo ven iz vasi, sleče rudečebradati suknjo, zasuje rokave preko zdravih mišic, potegne jatagan ter ga

sé, zakaj pregloboko je pal, da bi mogel za Irce še uspešno delovati. — Kakor se poroča iz Londona dne 24. t. m., šla sta Carthy in Sexton v Boulogne, da se bodeta z O'Brienom in Dillonom popolnoma sporazumela. Toda malo je upanja, da bi se obe irski stranki združili in spojili v jedno močno stranko in to ravno zaradi Parnella ne, ker se še vedno meša v politiko.

Izvirni dopisi.

Iz Celovca, 25. januarja. (Razne vesti.) Človek res ne vé, čemu-li država za ljudsko štetje potrosi toliko denarjev, ker podatki vzlasti gledé „občevalnega jezika“ itak nimajo znanstvene vrednosti. Posebno na Koroškem uporablja vladajoča nemškutarsko-liberalna klika vse sile, gmotne in moralne, da bi naštela kolikor le mogoče „pragmanov“, in potem kazala svetu, da je Koroška pristno nemška dežela — torej pr bin-dišarji“ tostran Karavank nič nimajo iskati in tako drzno motiti blaženi naš „skrbno varovani mir“. — Na mnogih krajih bili so učitelji nastavljeni kot štetni komisarji, in da ti, liberalcem z vso dušo udani, niso našteli preveč Slovencev, to se pač vé. Pri tem jih je še zvesto podpirala med Slovenci — žal! — še mnogo razširjena narodna neznačajnost in nezavednost, ker si mnogi štejejo v veliko čast štetim biti med „učene in olikane“ Nemce, da-si razumijo komaj deset nemških besedi. — Čudno! Ko so nekateri slovenski duhovniki zbog nujnih cerkvenih opravil morali opustiti nekoliko ur v šoli, (katere so pa pozneje zopet nadomestili), zagnali so nemški lažnjivi liberalci v deželnem zboru krik, da slovenska duhovščina zanemarljivo versko vzgojo šolske dece. A ko učitelji opuščajo šolo po cele dni, da delajo propagando za liberalno stvar, ne zmeni se za to nihče.

Toliko hvalisani nemški liberalizem pokazal se je v sijajnem svitu tudi gledé prošnje č. g. rodoljubnega župnika Čemerja za žihpoljsko župnijo, kateri je patron c. kr. deželna vlada. Imenovani gospod, ki je od majnika minolega leta bival na Žihpoljah kot provizor, bil je jedini prosilec za župnijo — a on ni našel milosti v očeh nemške gospode. Pregrešil se je namreč v očeh liberalcev s tem, da je svojim župljanom bral in tolmačil pastirski list avstrijskih škofov o šoli in volitvah ter jim je polagal na srce, naj volijo le može, ki se zvesto držijo našega starega gesla: „Vse za vero, dom, cesarja“. Drugi greh storil je pa č. g. župnik s tem, da je šel k volitvi za deželni zbor, ter je tako pripomogel, da so v žihpoljski občini nemškutarji, na čelu njim vodja liberalnega koroškega „Bauernbunda“, prav sijajno propali. Šel je g. župnik tudi s konservativci pred volitvijo v gostilno in se je po volitvi v družbi poštenih, slovenskih mož veselil nepričakovane, sijajne zmage; — torej grešil je hudo pred liberalci, kajti duhovnik „taceat in politicis!“ *) In tak „hujškač“ in „panslavist“ naj bi postal župnik? Nikakor ne! Nemška liberalna (?) stranka tega ni mogla, ni smela dopustiti. — Maščevati so se hoteli nad g. provizorjem, na katerega so zvrčevali vso krivdo, da so pri volitvi propali. Hiteli so v Celovec iskat si tolažbe in pomoči; in pri znanih prijateljih slovenskega naroda, ki bi Slovence najraje vtopili v žlici neslanega kropa, našli so za svoja sumničenja in svoje natolcevanje daleč odprta ušesa. Ti so tudi res razsodili, da č. g. Čemerja ne morejo predlagati in potrditi za župnika, češ: „on je narodni „hujškač“, vtikal se je v volilno gibanje in zlorabil svojo duhovsko oblast v politične namere“. Torej, blagi gospod, ki je zvestim katoličanom in Slovincem pripomogel do zmage v prid in podporo sedanje dunajske vlade — mora tako sumničenje in krivico pretrpeti. Res, čudne razmere! — Seveda se je knezoškofijstvo proti neopravičenej razsodbi uprlo in se obrnilo do visokega ministerstva, ki je ovrglo sklep deželne vlade, ter jej je zaukazalo, da mora č. g. Čemerja za župnika v Žihpoljah imenovati in potrditi. — In tako so bili č. g. župnik dne 15. t. m. na svojo župnijo vmeščeni. Vsi verni župljani pa, in ž njimi vsi koroški Slovenci se veselijo tega srečnega izida zanimive pravde, v kateri je zopet zmagala pravica čez natolcevanje — da so se nemškutarji prav lepo opekli. Novemu č. g. župniku pa kličemo iz vsega srca: „Na mnogaja leta!“

Vkljub hudemu pritisku od nemškutarske strani, tako, da se morajo Slovenci za vsako ped in vsako

drobtinico svojih pravic boriti, narodna stvar na Koroškem prav lepo napreduje. Posojilnice napredujejo vedno bolj, ravno tako podružnice sv. Cirila in Metoda, po katerih se pri nas ljudstvo najbolj drami in budi iz dolgega narodnega spanja. Baš sedaj se osnuje nova podružnica sv. Cirila in Metoda v Libeličah, na skrajni nemški meji. To je 14. koroška podružnica. —rn.

Dnevne novice.

(Taki so!) S temi besedami je v petek „Slov. Narod“ poln srda in pomilovanja lagal svojim bralcem, da je naš vrednik na g. dr. Tavčarja tožbo vložil nemšk ugovor, češ: Glejte jih hinaveev, ki vrejujejo slovensk list in se ogrevajo za slovenščino v uradu in šoli, a sami delajo ravno nasprotno ter vlagajo nemške ugovore na slovenske zatožbe. Naš vrednik je v soboto poslal gospodi pri „Slov. Nar.“ popravek, katerega so sicer objavili, a dostavili, da bodo našemu vredniku že domov posvetili in zavrnilili njegovo nesramnost, da se drzne „Narodovi“ mogočni gospodi očitati nesramno laž. Mi pa ponavljamo svojo trditev, da je nesramna laž po starem reku: Calumniare audacter, semper aliquid haeret. Da, taki ste! — Ko pride dotični kazenski akt iz Gradca, opozorili vas bomo, radikalna gospoda, na vašo pretnjo. Prepričani bodite, da nas ni strah.

(Državnozbornske volitve) se bodo vršile na Štajarskem v kmečkih občinah dne 5., v mestih in trgih dne 9., v trgovski in obrtniški zbornici dne 11. in v veleposestvu dne 12. marca. — Volitve na Primorskem se bodo vršile od 4. do 9. marca.

(Umrli) je v nedeljo po noči v Zagrebu gospod dr. Aleksander Šmidt v 37. letu svoje starosti. Rodil se je l 1853 v Ljutomeru na Štajarskem ter se v rani mladosti preselil v Zagreb, kjer je dovršil svoje študije. Kapelanoval je nekaj mesecev v Varaždinu, od koder je prišel za prefekta v nadškofijsko sirotišče. Leta 1877 je bil promoviran kot prvi doktor bogoslovja na zagrebškem vseučilišču. Takoj naslednje leto je bil profesor latinskega in grškega jezika na semeniškem liceju, ko pa je dr. And. Jagatič odšel v Sarajevo, prevzel je vredništvo „Katoliškega Lista“, v katerem je objavil več svojih spisov.

(Umrli) je sinoči ob 8. uri po kratki mučni bolezni, previdena s svetimi zakramenti za umirajoče, v 39. letu dōbe svoje gospa Dragotina Prosenec, rojena Wenzovsky, soproga g. generalnega zastopnika zavarovalnega društva „Unio Catholica“ v Ljubljani. Pogreb bode jutri dne 28. t. m. ob 1/2 5. uri popoldne. N. v m. p.!

(Občni zbor katoliškega političnega društva in volitve v državni zbor.) Že smo naznanili, da ima katoliško politično društvo v Ljubljani svoj redni občni zbor dne 29. t. m. ob 6. uri zvečer v hiši rokodelskih pomočnikov. Taki občni zbori političnih društev so sploh važni. Ker pa je med tem časom tako nenadoma razpuščen državni zbor in ker se v najbližjem času vrše že nove volitve v državni zbor, zato je letošnji občni zbor tem večjega pomena, in želeti je, da se ga vzlasti gg. poverjeniki in udje z dežele vdeležé v obilnem številu. Sedaj treba dela urnega in odločnega. Zato rodoljubi slovenski: Urno na delo!

(Železnica Ljubljana-Kamnik.) Generalno ravnateljstvo c. kr. avstr. državnih železnic naznanja, da se bode lokalna železniška proga Ljubljana-Kamnik s postajami, oziroma postajališči: Črnuče (postajališče), Trzin, Domžale, Jarše-Mengeš, Homec (postajališče) in Kamnik jutri dne 28. t. m. izročila javnemu prometu. Postaje se otvoré za skupni promet, postajališča samo za osebno vožnjo.

(Isterski deželni kulturni svet.) Deželni glavar dr. Campitelli je imenovan predsednik isterskemu deželnemu kulturnemu svetu. V tej korporaciji sta še gospoda Ivan Andrejčič iz Veprinca in Nikolaj Corva-Spinolli.

(Upravna Save) od Sv. Jakoba nižje je po večjem zvršena. Poljedelsko ministerstvo pa je zdaj odredilo, da se tudi od Sv. Jakoba navzgor do črnuškega mosta Sava priznava kot državna reka, in kjer je treba, uravnava na državne troške s pomočjo dežele. Od črnuškega mosta višje pa se bodo potrebne uravnave, ako jih izvrši dežela skupno s prizadetimi lastniki zemljišč, podpirale iz melioracijskega zaklada.

(Ne v Brazilijo!) Z Notranjskega se nam poroča: Pred kratkim se je glasilo od vseh strani: V Brazilijo! To blaženo deželo so opisavali kakor tisto presrečno Indijo-Komandijo, misleč, da je tam vedna Velika noč ter jedó same kolače in piruha, pobarvane v „pražiliki“ (brasilica). A zdaj prihajajo že žalostni odmevi čez morje nazaj „Slovenec“ je že poročal, kako malo se pohvalijo izseljenci, a tako še ni nobeden popisal Brazilijo, kakor neki mož iz tukajšnje okolice. Prvo pismo, katero je pisal, ne pové nič posebnega; le toliko toži, kako so jih natlačili na ladiji med same Labe in da mu je tam izmaknil nekdo vso praznično obleko. Drugače se pa glasi drugo pismo: „Ko smo se pripeljali čez morje, zbrali so nas pod eno streho, bilo je menda nekako skladišče; pri vseh oknih so bile železne mreže kakor v ječah. Bilo nas je notri 3000. Vsak je dobil „štorigo“, s kakeršno se vozovi pokrivajo, za posteljo. Notri so hodili nas gledat grofi in bogatini, tako kakor živino na semnji; kateri delavci so bili komu všeč, tiste je odbral. Zdaj sem v grdem kraju, v pravi puščavi.“ Kakšno delo ima in koliko plačila, pismo ne pové. — Nekdo drugi, ki je že nazaj prišel, pa pravi, da bi še vse bilo, če je tudi hudo, le umreti se je bal v samotnih krajih, daleč od cerkve in brez duhovske pomoči.

(Iz Št. Petra) na Notranjskem se nam poroča: Gotovo ste že mislili, da mi je zamrznilo črnilo, ker se toliko časa že nisem oglasil. Tudi danes ne vém nič posebnega, kakor da je stara naša znanka „kraška burja“ jako razposajena. Tu in tam nam je poslopja in stanovanjšča do oken in streh obzidala z mrzlim snegom. Ima pa to dobro stran, da si ubožnejši ljudje morejo s kidanjem snega nekaj, četudi ne mnogo zaslužiti. Tako znaša dnevna plača na državni cesti 50 kr., na železni pa 72 kr. Največje zlo je to, da smo mnogi ob drva. A temu smo sami krivi, ker se na jesen nismo preskrbeli s kurjavo za zimo. Drva so jako draga, po nekod 10 gld. seženj. Sicer pa se Vaš dopisnik ne huđuje nad burjo. Pot so ji pripravili preko naših poljan in drag davni naši predniki, dolžnost naša pa je, da ji zadelfamo kolikor moči široko pot, ako pridno sadimo gozdno in vrtno drevje.

(„Rimskega Katolika“) prvi letošnji zvezek ima naslednjo vsebino: Nekaj več o našem programu. — Novodōbna veda — pa Aristotel in Tomaž Akvinski. — Metafizika spolne ljubezni. — Kaj je prav za prav liberalizem. — Pisma o vzgoji. XII. — Iz pisma slovenskega bogoslovca. — Politični oddelek. (Kaj je politika? Aristotel in sv. Tomaž. — Kardinal Lavigerie o republiki. Rimsko vprašanje. Katoliško internacijalno gibanje.) — Listek: Spomini iz Pariza. — Raznoterosti: „Soror Pija“. — Tudi za razumnike?! — Še „Brus“! — Spet drug list za priprosto ljudstvo! — Za skózbog — pustite filozofijo! — Torej Stritar vendar Schopenhauerjanec!?

(Ljudsko štetje.) Občina Račina župnije kopanjske ima 438 navzočih prebivalcev, 23 več od prejšnjega štetja. Odsotnih je 29, samskih 292, zakonskih 121, udovelih 25, pisati in brati jih zna 246, samo brati 15, najstarejši mož ima 80, najstarejša ženska 79 let, vsi so Slovenci.

(Princ Albert Thurn-Taxis) je sklenil, kakor poroča „P. Lloyd“, vsa svoja posestva v ogrski državni polovici podrediti jednemu glavnemu osrednjemu ravnateljstvu v Budimpešti ter prodati prostovoljno vsa posestva na Hrvatskem, za skupilo pa kupiti nova na Ogrskem, ker bi se iz Budimpešte mogla lažje upravljati. Posestva na Hrvatskem so vredna 4 do 5 milijonov in obsejajo vkupe 60.780 oralov. Ta posestva so Rugvica, Ozalj, Orlovac, Novočiče, Grobnik, Brod, Veleševac, Zelin, Čiče. — Tako imenovani list.

(Volkovi v Slavoniji.) Silen sneg, ki pokriva gozde in poljane, prignal je volkove iz pragozdov v Posavini do mest in vasi. V okolici mesta Oseka so videli trope od 20 do 25 volkov. Mestni načelnik Brožan je z lovei in strelskim društvom priredil lov na zveri. Brez orožja se že nihče ni upal iz mesta v okolico.

Raznoterosti.

— Čudovita nesreča se je pripetila v vasi Tünga na Pruskem. Deklici, ki je z nožem prerezovala povesta na snopih, pade po naključbi nož v mlatilni stroj. Kmalu pa je nož spet iz stroja s tako silo priletel v jednega delavca, da mu je trebuh popolnoma razparal.

— Javne molitve pred pričetkom zborov bodo uvedli na Francoskem. Bralé se bodo sv. maše in opravljale druge molitve, h katerim bode po-

*) To pesem pojó tudi naši liberalci slovenskega rodu. Op. vred.

vabljeno vse ljudstvo, ne samo poslanci. Tako sta pred kratkim sklenila katoliška shoda v Lille in Nantu. In pariški nadškof kardinal Richard je izdal posebno okrožnico, ki se je čitala 18. jan. t. l. po vsej škofiji. Zapovedal je s tem pismom javne molitve, da bi Bog s svojim razsvetljenjem pomagal poslancem sklepati take postavbe, ki bi ne rušile socialnega poslopja, ampak je zidale. Nadškof pravi, da nalaga vsakemu verska in domovinska dolžnost, priti k takim molitvam v cerkev.

— Strašna nesreča. Iz Novega Jorka se poroča 19. t. m.: Včeraj se je pripetila strašna nesreča v Findleyu (Ohio). V tem velikem mestu je „hotel Marvin“ najelegantnejši. Posebno lepa je njegova obednica. Malo pred obedom je pripravljalo pet zamorcev mize, pri katerih je imelo obedovati 150 oseb. Začutili so močan duh plina, vendar zmenili se niso za to. Zdaj pride natakaraica s prtiči iz podzemne shrambe s svetilnico v roki v dvorano. Komaj je stopila čez prag, vnel se je plin v dvorani in s silnim pokom raznesel vse štiri stene obednice. Lastnika imenovanega hotela, ki sta bila v sosednji pisarni, sta smrtno ranjena. Strašan je bil pogled v razrušeno dvorano. Šest ravno pri nesreči v dvorani poslujočih oseb je bilo raztrganih na kosce. Eno truplo je ležalo brez glave, strašna glava pa je visela na lestenci, tam zopet je bilo videti roko, tukaj del prsi in iz razvalin so molele noge enega ponesrečenca. Na poslopji samem pa znaša škoda do petdeset tisoč dolarjev.

— Potepuška romantika. Kako bogati so letos tudi na Dunaji s snegom, vidi se iz tega-le dogodka: Na polji blizu dornbaške ceste ste stali dve sneženi „poslopji“, kakoršnih je več tudi v mestu samem. Iz jedne imenovanih sneženih kolib, ki je imela pri vходу napis: „Pri sneženem kralji“, je zaslišal mimo idoč čuvaj sumljiv ropot, kar ga je napotilo, da je pogledal v notranje prostore sneženega „poslopja“. Tu zagleda sestradanega in raztrganega potepuha sedečega na klopi, naslonjeni ob sneženo steno, na kateri je „sneženi kralj“ ponosno kadil smodko. Pred njim na mali mizi je stala steklenica vina in razbit kozarec, vrhu tega je imel ta „kralj“ tudi posteljo, postlano na tleh iz slame in cunj. Kakor hitro je zapazil potepuh čuvaja, popihal jo je iz snežene „hiše“ na poseben način: Sunil je z obema rokama v steno, zmuznil se skozi narejeno luknjo na prosto ter bežal, kolikor je mogel v debelem snegu, a vendar sta bila s čuvajem kmalu vkupe. Ko je privedel čuvaj „kralja“ pred policijo, spoznala ga je takoj za zloglasnega potepuha. Priznal je, da je brez dela in da je dva dni stanoval v svojem sneženem „dvoru“, katerega je pa „zgradil“ neki njegov prijatelj. V zapuščeni „palači“ so dobili še jeden cilinder, tobačnico in jeden roman.

— Dar španske kraljice papežu Leonu za minulo novo leto je bil nekaj posebnega. Ko so sprejeli papež španskega poslanca v avdijenci, jim je poklonil navadno palico in jih poprosil, naj jo blagovolijo poskusiti in nekoliko opreti se ob njo. Papež tako storé. Pa komaj so prijeli za roč, se palica olupi in iz nje se izsuje lepa kopica cekinov. Tako podporo je poslala sv. očetu za to leto španska kraljica.

— Krištofu Kolumbu nameravajo, ker se bliža 400letnica, odkar je našel Ameriko, postaviti v Rimu spomenik. Osnoval se je za to poseben odbor.

— Nova cerkev v Berlinu. Breslavski škof je pred kratkim blagoslovil vogelni kamen za novo cerkev sv. Sebastijana v Berlinu. Dozdaj je imelo glavno mesto Nemčije samo dve katoliški cerkvi, namreč sv. Hedvige in sv. Mihaela, in nekoliko kapelic. Vse to ni zadostovalo duhovnim potrebam prebivalcev, med katerimi je 150.000 katoličanov. Ti so skoraj samo delavci in ubožni ljudje. Da bi se zgradila dostojna cerkev, obrnil se je odbor do vseh katoliških Nemcev s prošnjo za podporo. Stala bode cerkev nad

300.000 goldinarjev. Mestni zbor je podelil svet in vrh tega še lepo svoto denarja. Tudi nemški cesar je dal 30.000 gld. iz svoje blagajnice. Pri omenjeni slovesnosti je cesarja zastopal general Wittek, cesarico pa baron Misbach.

— Ljudski popis. Trident ima brez vojaštva 19.711 prebivalcev; leta 1880 pa je živelo v tem mestu 18.069 duš.

Telegrami.

Dunaj, 27. januarija. Povodom rojstvenega dne nemškega cesarja je bil zvečer obed pri cesarji, h kateremu je bil povabljen Reuss in oboje nemškega poslanstva. Opoldne je bil zajutrek pri Reussu, kjer je svirala avstrijska vojaška godba.

Dunaj, 27. januarija. „Fremdenblatt“ pravi, da ni poklicana za državno vodstvo slučajno združena večina, marveč povsem z avstrijskimi državnimi potrebami vjemajoča se večina, pri kateri bi bili politiki različnih strank. Češki Nemci zvesto podpirajo vlado v boji za spravo in nemški liberalci na Spodnjem Avstrijskem v boji za Veliki Dunaj. To je lepo znamenje nemške domovinske ljubezni, ki vzbuja pozornost. Veliko odgovornost imajo nemški voditelji.

Praga, 27. januarija. Ker so se Zeithammer, Braf in grof Schönborn odrekli, bila sta izvoljena kot Nemca v deželni odbor Schlesinger in Lippert, kot nemška namestnika pa Werunsky in Kilmann.

Rim, 26. januarija. Velik snežen plaz je zasul najst kmetskih hiš v Floresti. Sedem oseb je mrtvih, mnogo ranjenih.

Berolin, 26. januarija. Danes popoldne so se vdeležili krsta najmlajšega sina cesarja Viljema cesarica, cesarica Friderik, udje cesarske družine, državni kancelar Caprivi, grof Moltke, ministri in drugi dostojanstveniki. Okoli krščenca so stali botri, mej njimi nadvojvoda Evgen in vojvoda Genovski, oba s trakom reda črnega orla. Zvečer je bil dvorni obed. Princ je dobil ime Eahim Franc Humbert.

Bruselj, 26. januarija. V provincijah so naredile povodnji mnogo škode. Več bruseljskih predmestij je poplavljenih. Voda narašča; živila se dovažajo v čolnih.

Piccolijeva esenca za želodec
pospešuje in ureja s svojim razmeščujočim učinkom prebavljanje. 1 steklenica 10 kr., zabojček z 12 steklenicami gld. 1'36. (3)

Tuji.

25. januarija.

Pri **Maliču**: Eigman in Götzl, umetnika, iz Nemčije. — Rebitsch, Rieder, Gaspari, Ziegler, Marin, Fischer, Simreich, Zimer, Gold, trgovci; Ehrlich, Fiala in Linka, z Dunaja. — Plantan, notarjeva soproga, iz Radovljice. — Vallaram s soprogo iz Istrije. — Lavrič, posestnik, iz Planine. — pl. Rupp iz Gradea. — Orešek, okrajni komisar, iz Postojne.

Pri **Stonu**: Rachnitzer in Faidrich iz Ptuja. — Mayer in Starkel iz Gradea. — Elgen z Dunaja. — Pollak, trgovec, iz Borovelj. — Mozes, Trevisani, Fischl in Fischer iz Karlova. — Heimer in Ornstein iz Zagreba. — Wutscher z Dolenjskega. — Wanič, Rumprecht Franc in Ivan s Krškega. — Mali, tovarnar; Molina, Pollak, iz Tržiča. — Kundič, trgovec, iz Voloske. — Lončarič z družino iz Sele.

Pri **avstrijskem caru**: Mesesnel s sestro, Bulič in Birtič iz Trsta. — Pestotnik, Cerar in Florjančič iz Blagovice. — Rihar iz Logatca. — Mally, strojar, iz Tržiča.

Pri **bavarskem dvoru**: Skrobole iz Trnovega. — Ottowiz Josip in Lorene iz Beljaka. — Malečkar in Kovačič iz Smerij. — Rom, togovec, z Dunaja

Pri **Južnem kolodvoru**: Hakentrotz in Cosmer, trgovec, iz Trsta.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mtr
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
26	7. u. jut.	742.9	—12.6	brezv.	megla	0.00
	2. u. pop.	742.2	— 5.8	„	jasno	
	9. u. zveč.	743.1	— 9.2	„	„	
Srednja temperatura —9.2°, za —7.6° pod normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

27. januarija.

Papirna renta 5 % po 100 gl. (s 16 % davka)	91 gld 65 kr.
Srebrna „ 5 % „ 100 „ „ 16 % „	91 „ 70 „
5 % avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 95 „
Papirna renta, davka prosta	102 „ 20 „
Akcije avstr.-ogerske banke	1000 „ — „
Kreditne akcije	308 „ 50 „
London	114 „ — „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 05 1/2 „
Cesarski cekini	5 „ 40 „
Nemške marke	56 „ 05 „

Tržne cene v Ljubljani

dne 24. januarija.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 65	Špeh povojen, kgr.	— 64
Rež,	5 20	Šurovo maslo,	— 78
Jecmen,	4 55	Jajce, jedno	— 4
Oves,	3 15	Mleko, liter	— 8
Ajda,	5 20	Goveje meso, kgr.	— 60
Proso,	5 —	Telečje „	— 60
Koruza,	5 20	Svinjsko „	— 52
Krompir,	2 41	Koštrunovo „	— 40
Leča,	12 —	Pišanec „	— 50
Grah,	12 —	Golob	— 20
Fižol,	10 —	Seno, 100 kgr.	1 96
Maslo, kgr.	— 85	Slama, „	1 78
Mast,	— 66	Drva trda, 4 mtr.	7 —
Špeh svež,	— 50	„ mehka, „	4 60

Stanje avstro-ogerske banke

dné 23. januarija 1891.

(Brzojavno poročilo.)

Bankovcev v prometu	gld. 10,635.000 (— 9,569.000)
Kovinski zaklad	244,861.000 (+ 44.000)
Listnica	139,513.000 (— 5,311.000)
Lombard	30,024.000 (— 3,333.000)
Davka prosta bančna rezerva	gld. 47,042.000 (+ 8,396.000)

Na prodaj je za nizko ceno
dobro ohranjena, nepokvarjena
železna blagajnica
v obliki skrinje,
pripravna za cerkvena oskrbnitstva, gg. župnike, upravitelje itd.
Blagajnica je 80 cm dolga, 56 cm globoka in stranska širokost je 56 cm.
Cena se izve in na ogled je postavljena blagajnica v delavnici ključarja Jos. Rebeka v Ljubljani, Francovo nabrežje št. 13. (4—3)

Josip Prosenc, generalni zastopnik „UNIO CATHOLICA“, naznanja v svojem in v imenu nedoraslih svojih otrok: **Marijanice, Milice in Franje**, dalje v imenu matere in sestre sorodnikom in znancem tužno vest, da je blaga, nenadomestljiva, preskrbna soproga, oziroma mati, hči in sestra, gospa

Dragotina Prosenc, roj. Wenzovsky,

danes v ponedeljek, dné 26. t. m., zvečer ob 8. uri po kratki mučni bolezni, previdena s svetimi zakramenti za umirajoče, v 39. letu dōbe svoje mirno zaspala v Gospodu.

Truplo predrage pokojnice prenešeno bode v sredo, dné 28. januarija, ob 1/2 5. uri popoldne iz hiše žalosti, Slonove ulice št. 52, na pokopališče k sv. Krištofu, ter položeno ondi v lastno rakev.

Sv. maše zadušnice brale se bodo v raznih cerkvah. Nepozabno pokojnico priporočamo v pobožno molitev in blag spomin.

V LJUBLJANI, dné 26. januarija 1891.